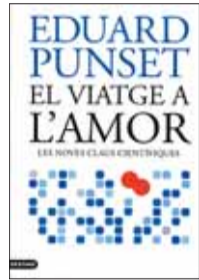

LA REBOTIGA

Colpidora novel·la sobre l'efecte hivernacle

L'escriptor australià George Turner imagina un futur inquietant i colpidor en aquesta novel·la que va publicar ara fa 20 anys i amb la qual l'autor va merèixer definitivament el reconeixement internacional. Columna recupera ara, traduïda al català per Sabina Galí, aquesta obra que trasllada el lector a un món sumit en l'efecte hivernacle on els ciutadans de l'escalafó més baix de la societat viuen confinats en guetos situats en edificis gegantins destinats a l'oblit.

Les torres de l'oblit. George Turner. Columna. 520 pàgines. 19,95 euros

Punset indaga en els secrets de l'amor

Després d'endinsar-se en els secrets de la felicitat i en els del cervell, Eduard Punset, mestre de la divulgació científica, ens explica ara en aquest nou llibre les claus per comprendre l'amor. Punset exposa com s'expressa l'amor en la bellesa, la química o la imaginació i raona per què el cervell té

sexe o per què ens sentim indefensos davant dels estralls del desamor. El llibre es clou amb un qüestionari perquè el lector descobreixi la seva capacitat d'estimar.

El viatge a l'amor. Eduard Punset. Destino. 256 pàgines. 19,50 euros.

18 relats amb els colors com a fil conductor

Cossetània publica el recull de divuit relats amb què l'escriptor Roger Tartera va guanyar la darrera edició del Premi de narrativa Ribera d'Ebre. Protagonitzades per personatges que viuen a la vora de l'abisme, les narracions tenen com a fil conductor els colors, que actuen com a pinzellades que els uneixen en un atzar a vegades violent. Tartera parla de la vilesa dels comportaments més mesquins, de la desesperació existencial i, alhora, de l'esperança.

Collage. Roger Tartera. Cossetània. 174 pàgines. 12,80 euros.

L'Anatomia del crim

Què condueix a una persona a cometre un crim? Què poden revelar els morts a la sala d'autòpsies? Quin entramat policíac i científic desencadena un crim? Són preguntes a les quals la periodista Clàudia Pujol dona resposta en aquest llibre en què recull l'experiència del reconegut forense Narcís Bardalet. Els deu

crims descrits són casos reals ocorreguts a l'Empordà.
Diari d'un forense. Clàudia Pujol. Mina editorial. 184 pàgines. 17 euros

Lletres

Fusió de l'espai amb la paraula

LLUÍS MUNTADA

El carreró dels miracles

Naguib Mahfuz
(Traducció d'Isaïes Minetto i Josep Franco)

Bromera
314 pàgines. 18,20 euros

En una prova lluminosa que per renunciar de manera conscient a un gènere literari cal conèixer molt bé els mecanismes d'aquell gènere, Jorge Luis Borges, que ni com a escriptor ni com a lector mai no es va sentir seduït per la novel·la, va observar que una novel·la "debe ser un juego preciso de vigilancias, ecos y afinidades". Les novel·les de Naguib Mahfuz (*El Caire 1911-2006*) són un exemple modelic d'aquest joc equilibrat entre vigilàncies, ecos i afinitats. I d'una forma molt eloqüent *El carreró dels miracles* s'erigeix en una lliçó de com el llarg alè d'una novel·la pot rebaixar els episodis de farciment i sostenir-se gràcies a la precisa trama que un grandíssim escriptor ha ordit per vivificar els avatars relatats.

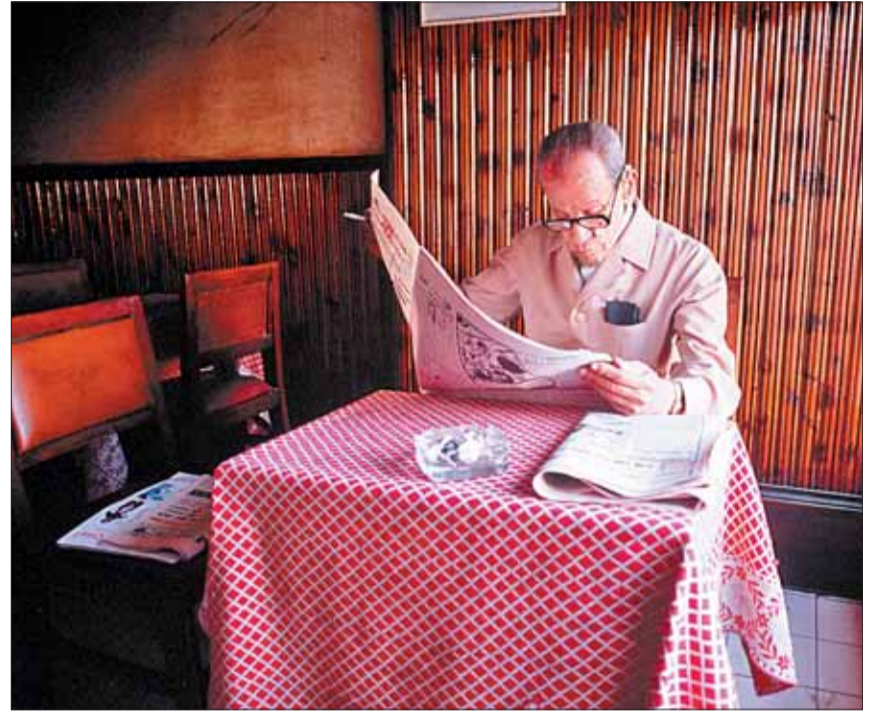
El carreró dels miracles, publicada el 1947, és un retrat dels barris populars del Caire dels anys 40, quan l'Egipte de la Segona Guerra Mundial s'ha convertit en una base de l'exèrcit britànic. Amb una estratègia formal que consisteix a fusionar l'espai amb la paraula, el carreró Midaq és l'escenari de què se serveix Mahfuz per intensificar la singularitat de les persones que hi habiten: Hamida, una noia òrfena, molt atractiva, que troba en la prostitució un recurs per satisfer les seves aspiracions socials; Umm Hamida, matrimoniària; Kirxa, amo del cafè del barri, pare de família, homosexual i empedreït consumidor d'haixix; Abbas, barber, tràgicament enamorat de Hamida; Raduán Hussainí, que posseeix un gran fervor religiós i és venerat com un sant; Alwan, home gran, ric, propietari

d'un basar, que acaricia la idea de casar-se en segones núpcies amb Hamida; el doctor Buxi, un dentista sense títol, que treballa a baix preu perquè roba les dents d'or als morts tot profanant les tombes del cementiri; Zaita, fabricant de mutillats i patró d'una legió de mendicants... El carrer Midaq —un carreró fosc, tancat, pestilent— i els límits d'un univers que acaba just allà on comencen els carrers més opulents de la ciutat —el ric carrer del xeic Paixà, on el proxeneta Ibrahim sedueix Hamida i la capta per al negoci de la prostitució, és la imatge invertida de la pobresa que assola el carrer Midaq— són una al·legoria de la convulsa topada entre tradició i modernitat.

El carrer Midaq exposa el fris enmig del qual uns personatges s'erigeixen en trops d'una figuració més àmplia: Hamida encarna les aspiracions d'ascens social; Kirxa, el turment de qui està encotillat per l'ordre moral imperant; Alwan, la pugna devastadora entre riquesa i vellesa; Raduán Hussainí, l'ortodòxia religiosa, amb tota la seva magnificència i amb tota la seva decrepitud. Les proverbials

formes de vida humana —amor, passió, engany, sensualitat, confabulació, mentida, remordiments, espiritualitat...— nuen l'argument d'una novel·la en què el barri actua com a centre de gravetat i que, des dels seus constrictors límits morals i materials, reunifica i dispersa totes les passions dels personatges que hi viuen. El destí d'aquests personatges sembla escrit i, com en el cèlebre poema de Kavafis *La ciutat*, la memòria del barri persegueix els que en fugen, vagin allà on vagin, perquè l'estigma del barri ja forma part de l'ànima d'aquests personatges. Preval la lluita insubornable contra el destí. S'alça un cant a la sobirania del desig: Hamida estima el proxeneta; Abbas mor per amor; Kirxa reivindica la seva passió; Zaida es mimetiza amb el fang i la podridura per continuar vivint segons els dictats del seu abominable ofici.

En un majestuós domini de l'abstracció, només el barri manté estable la seva entitat. Per damunt de les runes morals i les vides calcinades dels seus habitants, el carrer Midaq es manté dempeus, com un espectre material. Memorable.

L'escriptor egipci i Premi Nobel Naguib Mahfuz. / BERNARDO PÉREZ

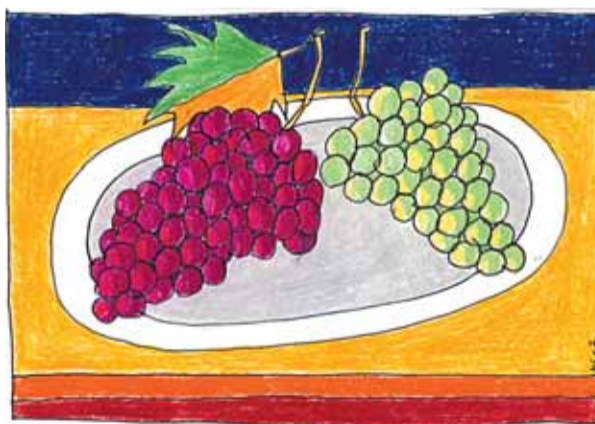
COLLS I PUNYS

Les veremes

NARCÍS COMADIRA

Des de mitjans de setembre, més o menys, segons el lloc, el temps, les pluges, les assolellades, va arribant arreu el temps esperat de les veremes. Collir el fruit de tot un any de feina i d'espera, de llaurar, de podar, d'ensulfatar, de vigilar els brots, d'estar a l'aguait de les plagues, de la florida, de la formació dels gotims, del seu creixement, de la turgència dels grans opalins, de la condensació dels sucres, per força ha de ser una festa i les veremes sempre han estat una festa.

I això que només són el primer pas per aconseguir l'objectiu final de tanta dedicació, el vi, aquest tresor de la civilització i la cultura, aquesta meravella que és el resultat dels atzars i l'experimentació, de la ciència, en definitiva, aplicada a la transformació del resultat dels raïms esclafats, el most, vetllat i conduït en la seva fermentació prodigiosa. I després, la llarga i silenciosa gestació, la definició del color, l'aparició de les

notes de sabor que l'aniran configurant, la corporeïtat que irromp ràpida en un cru adolescent o la que reclama el seu temps, que aspira a un llarg recorregut per poder afinar totes les seves potencialitats, per anar construint la plenitud en boca, per anar matisant els reregustos.

Cada país, cada situació geogràfica, cada geologia, cada composició mineral del terreny, cada règim d'insolació i de pluges, cada mena de cep, cada anyada, dona el seu tresor diferenciat i sorprenent. Per això la cultura del vi és tan fascinant, perquè els vins,

malgrat els esforços dels enòlegs per assegurar-ne l'estabilitat anual, sempre són diferents, com les persones. I és que els vins són uns éssers vivents que, també com les persones, desperten adhesions o bé rebuigs, alcen passions de lliurament incondicional, estimulen la nostra intel·ligència i, sempre fidels, ens fan companyia en els moments gloriosos, en els rutinaris o en els més desolats.

Per això les veremes són festives, perquè anuncien tota la meravella que les segueix. I per això, a mitjans de setembre, cada any, els francesos, que tenen la cultura del vi intricada en la sang, omplen diaris i revistes, *épiceries* i grans superfícies, de manifestacions d'aquesta cultura. Des de llistes dels millors vins dels darrers anys fins a descobriments inesperats, des d'ofertes per a col·leccionistes fins a *coups de coeur* de preu discret, des de fires plenes de multitudinàries oportunitats fins a seleccions rigoroses per a *connaisseurs* subtils, la premsa i els llocs de venda creen un teixit que ocupa el cap i el cor dels francesos fins ben bé a mitjans d'octubre.

I cal creure que durant aquest mes, mentre viticultors i vinicultors veremen i elaboren els crus dels anys vinents, els francesos fan la seva verema particular d'ampolles per a tot l'any, de vins de cada dia i de vins per a les grans ocasions i, alguns, els afortunats que tenen celler, de vins de guarda, per tenir-los, vetllar-los i segurament no obrir-los mai.